

[Mette Groes]

fra den tankegang, at er man startet på en uddannelse efter denne lov og man ikke kan nå at gennemføre den, fordi forløbet vil blive for langt, var det måske rimeligt, at man ikke skulle udsættes for en ny vurdering. Dette vil jeg godt have et svar på.

Så siger jeg tak for tilsagnet om, at man kan kigge på kontingenterne og diskutere dette problem. Med hensyn til, om der så i øvrigt vil blive brug for den pulje, vi snakker om, mener jeg nok, at det vil der, fordi der fortsat vil være en række problemer, som vi ikke vil kunne løse under de vilkår, som ligger i lovforslaget. Det er fritidsaktiviteter, som vi før har snakket om, det er højskoleophold, som vi også har snakket om, og det er de situationer, hvor man ved, at hvis ikke familien får en hjælp, som får den op på et almindeligt menneskeligt niveau efter en nedslidningsperiode, vil den ikke kunne komme i gang igen, og det drejer sig især om enlige forsørgere, som skal starte på en uddannelse. Her vil det meget ofte være sådan, at for at de kan komme i gang, er de nødt til at have en form for igangsætterydelse, sådan at de f.eks. har deres tøj i orden og alle de andre praktiske ting, der hører med til at kunne gå ud af hjemmet.

Agerschou (SF):

Jeg vil godt starte med at bidrage til den historiske forklaring på den særlige sultebestemmelse. Fru Pia Kjærsgaard fra Fremskridtspartiet har simpelt hen misforstået det. Der eksisterer ikke nogen aldersgrænse i den almindelige kontanthjælpslovgivning. Jeg husker de mange og interessante diskussioner, vi havde med en tidligere socialminister om, hvor gammel man skulle være for ikke at være »ung«, og jeg husker, at vi kunne fremdrage eksempler på, at der faktisk var folk oppe i trediverne, der ikke var gamle nok til ikke at være unge, eller hvordan det nu var. Det var ganske interessante diskussioner, og dem skar man så igennem ved i selve forsøget at indføre en 23 års regel – hvor man så havde den fra – men det vil sige, at socialministeren nu har besluttet, at hvis man er ung i dette land, så er man under 23 år. Alle dem over 23 år er voksne. Men lad det nu være.

Vi kan konstatere, må jeg nok lige sige, i forbindelse med ungdomsreglen, at der er en

ændring i forhold til den gældende lovgivning, idet man efter lovforslaget er under ungdomsreglen, hvis man ikke har haft indtægt over det pågældende ydelsesniveau. Det er en ændring i forhold til de gældende regler, og jeg kunne godt tænke mig at få opklaret, hvad det egentlig betyder; det kan jeg ikke helt gennemskue.

En af de ting, socialministeren forbigik i sit indlæg, var varighedsbegrænsningen på de 9 måneder, som vi har haft mange diskussioner om. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre den nuværende socialministers holdning til denne varighedsbegrænsning. Hvad er egentlig den socialpolitiske begrundelse for at opretholde en varighedsbegrænsning på 9 måneder?

Og så til sidst: fru Aase Olesen mente, at der kunne blive et bredt flertal bag kontanthjælpsforslaget. Det kan der muligvis, men vi mener i SF, at for at vi kan medvirke, skal nogle af de problemer, vi kalder hovedproblemerne, i det nuværende kontanthjælpssystem løses. Vi anerkender, at det lovforslag, der foreligger her, er bedre end det, vi så i foråret 1986, men der refterer stadig væk nogle hovedproblemer, som ikke løses med dette lovforslag.

Aase Olesen (RV):

Med den brede accept, der er af lovforslagets principper og også af en række konkrete udformninger, synes jeg, det ville være overordentlig vigtigt, om vi kunne blive enige om at vedtage dette her. Det betyder jo ikke, at man ikke kan stille ændringsforslag, men det er nok vigtigt at sige, at det, der begrænser niveauet for ydelserne, ikke er et spørgsmål om så og så mange millioner eller milliarder på finansloven, men først og fremmest forholdet til alle øvrige ydelser i systemet. Her tænker jeg på dagpenge, på efterløn, på pensioner, men jeg tænker så sandelig også på de disponible indtægter, som folk, der arbejder, har. Og jeg tror nu nok, at hr. Agerschou og fru Mette Groes vil erkende, at ligegyldigt hvordan vi stiller det op, er der en sammenhæng, hvis ikke vi vil opleve, hvad vi i og for sig allerede gør, at folk kan komme til at miste penge ved at gå på arbejde. Det er den sammenhæng med indkomspolitikken, som vi i hvert fald er nødt til at tage hensyn til.